

132

WHISTLER.

Možná nejlepší lyžování na světě

Největší a nejluxusnější horské středisko v Severní Americe.

Kdybyste nenašli jediný důvod, proč se trmáčet do Whistleru, slavného horského střediska vzdáleného 120 kilometrů severně od Vancouveru, jedna záminka bude vždy existovat: silnice spojující obě města, známá jako **Sea to Sky Highway**, což lze přeložit jako dálnice mezi mořem a nebem. Pro někoho je tato cesta dokonce tou nejkrásnější, jakou lze v Britské Kolumbii spatřit.

Kvůli olympiádě sice nahradila starou silnici dálnice, ale ani tato razantní proměna

< O freestylovém terénu Flute Bowl na Whistleru se říká, že je tréninkovým prostorem lyžařů a snowboardistů. V pozadí hora Fissile a ledovec Overlord

jí nevzala půvab a nezkazila přírodní scenerie. Tady totiž vládne majestát přírody. Sama jsem si uvědomovala, že tu jsem pouhý statista, taková malá krabička od sirek, kterou poměříme velikost něčeho ohromného a úžasného. Ale díky okolní kráse mi to vůbec nevadilo. Nová silnice byla potřeba jako sůl: stará byla příliš úzká a zejména na začátku a na konci víkendů nedokázala pohltit všechna auta, která se po ní valila. Jedete po úbočí vysokých, více než dvoutisícových hor – a z druhé strany vidíte moře. Rozlehlé moře osázené ostrovy. Na osmdesáti kilometrech mezi Vancouverem a Squamishem jsem se několikrát oddávala romantickému postávání a vzdychání nad pohlednicovou krásou krajiny.

Cesta z Vancouveru do Whistleru mi trochu připomíná podobně okouzující trasu z Miami na Key West: můžete ji profrčet na jeden záťah, ukrotit si přitom hlavu zleva doprava, sem tam se zastavit a kochat – ale také na ní můžete strávit celou dovolenou.

Sea to Sky Highway začíná v **Horseshoe Bay**, kam dojedete přes Západní Vancouver (West Vancouver). Život v Horseshoe Bay, rozkošné vesničky, jak říká Pavel Fišer, se točí kolem přístaviště trajektů BC Ferries. Za dvacet minut byste byli třeba na Bowenově ostrově, který leží v Howeově úžině (Howe Sound), po jejímž břehu pojedete dál na sever. Za čtyřicet minut se lodí dostanete do Langdale na Slunečném pobřeží (Sunshine Coast) na poloostrově Sechelt, sto minut trvá plavba do Nanaima na ostrově Vancouver.

Už při průjezdu Horseshoe Bay uvidíte na průliv, který se v určitých momentech jeví jako velké jezero obklopené horami a ozdobené koláčkem ostrova. A když se zrovna bude na hladině houpat ohromný bílý trajekt, idyla bude dokonalá. Na nábřeží lákají restaurace na čerstvé ryby a všudypřítomné sushi, které bych klidně prohlásila za zdejší národní jídlo. Za kanadské národní jídlo sushi z celkem pochopitelných důvodů prohlásit nemohu, ale za jednu z největších místních lahůdek rozhodně ano! Horseshoe Bay je navzdory trajektům rybářská vesnička, což je vidět i v marině; také se zde dají pronajmout lodě na rybářský výlet.

Východně od Horseshoe Bay se zvedají North Shore Mountains a hora Cypress. Zhruba po půlhodině jízdy se vám 34 kilometrů za Horseshoe Bay postaví do cesty **Hornické muzeum (BC Museum of Mining)** v Britannia Beach. Začátkem dvacátého století tu fungovaly největší měděné doly v celém impériu britské koruny. Součástí prohlídky je i projížďka podzemní těžební chodbou nebo rýžování zlata. Otevřeno denně od 9 do 16.30 hodin v období od poloviny března do konce října, v zimě pouze od pondělí do pátku, přes Vánoce zavřeno, vstupné 20 dolarů dospělí, studenti 15 dolarů.

Kousek dál, sotva deset minut jízdy, čekají celkem 336 metrů vysoké vodopády **Shannon Falls**. Spadají po žulových útesech korydorem mezi lesy, bublají kamenitým korytem a o pár metrů dál se vrhají zase do hlubiny.

V polovině cesty mezi Vancouverem a Whistlerem pojedete kolem vodopádů Shannon Falls

133

Ze silnice je dobře viditelná část vodopádu, ale vydejte se krátkou stezkou k několika vyhlídkovým stanovištím nedaleko paty vodopádu. Dobře uvidíte ohlazené žulové desky, přes které se valí zpěněná voda. Pokud vám nevádí ne studená, ale ledová sprška, pak se můžete přiblížit až k patě vodopádu. Horní část vodopádů je vidět z parkoviště u **restaurace Roadhouse** naproti vstupu do provinčního parku Shannon Falls Provincial Park. Vodopády jsou nejbohatší na vodu na sklonku podzimu.

Jste právě v polovině trasy z Vancouveru do Whistleru. Chcete-li se cestou zastavit na svačinku, pak tady je to správné místo. Z restaurace uvidíte jak vodopády, tak Howeův průliv. Pokud si vezete jídlo s sebou, zajděte do piknikového prostoru v parku, na břehu říčky Shannon Creek – ale počítejte s bohatou společností, jste na jednom z nejpopulárnějších obcestvovacích míst po celé Sea to Sky Highway.

Do **Squamishe** je to od vodopádů necelých pět kilometrů. Mohutné, 700 metrů vysoké žulové skály těsně před městem upozorňují na provinční park **Stawamus Chief Provincial Park**, kam se často jezdí kvůli lezení. Park je proslavený i jako hnízdiště **sokola stěhovavého**, a v jeho nejdůležitějším období od poloviny března do konce července jsou proto některá místa pro climbing na jihozápadní straně hory Chief uzavřená.

Sokol stěhovavý není jedinou zdejší ptačí vzácností. Obec Brackendale severně

< Kolem Squamishe můžete spatřit orla bělohlavého

od Squamishe se každoročně stává centrem největší populace **orlů bělohlavých** v Severní Americe. Hnízdí jich tu vždy téměř čtyři tisíce. Nejpopulárnější pozorovatelnou je **Eagle Viewing Dyke** mezi Squamishem a Brackendalem, oblíbené je také ústí řeky Squamish do Howeova průlivu nedaleko downtownu ve Squamishi. Orli přilétají v polovině listopadu a zůstávají do poloviny února, nejvíc jich tu bývá od konce prosince do poloviny ledna.

NEJLUXUSNĚJŠÍ V SEVERNÍ AMERICĚ

Sea to Sky Highway, jakkoli malebná, však obvykle nebývá důvodem pro cestu do Whistleru. Tím je toto největší a nejluxusnější horské středisko v Severní Americe samo o sobě.

BYLI TO PSTRUZI v jezeře Alta, co přilákalo do Whistleru první turisty. Ale indiáni tu žili dávno předtím, než sem v roce 1860 pronikli Britové Královského námořnictva, obhlédli terén a horu, která se nad nimi tyčila obklopená mraky a hustou mlhou, pojmenovali London Mountain. Copak jim asi připomínala... Ani prospektori hledající začátkem 20. století zlato k ní nepřítáhli mnoho pozornosti. Teprve když tady Myrtle a Alex Philipovi koupili pozemek a postavili chatu Rainbow Lodge, začala se rodit turistika. Philipovi, Američané z východního pobřeží ze státu Maine, přijeli do Vancouveru roku 1910. O rok později podnikli pod dojmem zvěstí o nádherné přírodě u jezera Alta třídní výlet: parníkem do Squamishe a pak dva dny na koních k jezeru. Skutečnost předčila pověsti! Když v roce 1914 spojila železnice jezero Alta s Vancouverem, a stalo se tak dostupnějším, takže se sem lidé dostali dříve než za tři dny, koupili Philipovi čtyři hektary půdy a vybudovali chatu. Pro pasažéry projíždějícího vlaku obstarávali jídlo. Zároveň chata sloužila jako poštovní úřad a postupně se z ní stalo turistické centrum, nejpopulárnější západně od Skalnatých hor. Oblíbenější než parky Banff nebo Jasper. Hlavně v létě díky rybaření, ale lidé sem jezdili i kvůli horským túrám a možnostem bavit se na jezeře na

U jezera Alta začala budoucnost Whistleru. Vpravo hora Whistler, vlevo Blackcomb

člunech. V okolí vznikaly další chaty (původní Rainbow Lodge však už neexistuje, v roce 1979 lehla popelem). Kromě turismu se tu intenzivně rozvíjel i dřevařský průmysl, kterému padly do poloviny 20. století za obět lesy v nižších partiích svahů okolních hor. V horní části údolí pracovaly čtyři pily.

Až do šedesátých let 20. století byla hora Whistler pouze jednou z mnoha okolních. V roce 1960 se však konaly zimní olympijské hry v kalifornském Squaw Valley. Kanadský olympijský výbor tam napadlo, že kdyby se poblíž Vancouveru našlo vhodné místo, mohli by se také ucházet o pořádání olympiády. Nejlépe té v roce 1968.

Tehdy žil ve Vancouveru muž jménem Franz Wilhelmsen, původem Nor z Trondheimu. Podnikavý, ale v tomto směru trochu neuspokojený, a tak stále hledal nějakou vzrušující a významnou příležitost. Teď ji rozpoznal! Spolu se skupinou vancouverských byznysmenů založil společnost, jejímž cílem se stalo nalézt místo hodné zimních olympijských her a připravit ho pro olympiádu. Vyhlédli si horu London, které se však už dávno všeobecně říkalo Whistler podle pronikavého pískání svišťů.

„Whistler vznikl na základě velké vědy,“ vyprávěl mi **Pavel Fišer**. „Je asi jediným střediskem na světě, kde se vědci pustili do obrovského území hor a měřili tam teplotu, rychlost větru, kolik a kdy napadne sněhu a kdy taje, kolik je tam slunečných dnů a tak dále. A podle takovýchto vědeckých měření postavili lyžařské středisko.“

Společnost Garibaldi Lifts Ltd., kterou byznysmeni založili, si přizvala ke spolupráci Willyho Schaefflera, uznávaného odborníka na tvorbu lyžařských terénů a tvůrce olympijských sjezdovek ve Squaw Valley. Chtěli od něho slyšet, zda má hora Whistler, stojící v Pobřežních horách (Coast Mountains) 40 kilometrů od Tichého oceánu, dostatečné možnosti.

Schaefflerova zpráva potvrdila očekávání: na Whistleru jsou terény vhodné pro všechny úrovně lyžařů. Studie doporučovala začít severní stranou hory, protože tamní svah se lépe hodí pro výstavbu vleků. Jenomže se objevil nečekaný problém. Vláda BC návrh odmítla, svahy byly poddolované. Pozornost se tedy přesunula na jihozápad, do míst, která jsou dnes známá jako Whistler Creekside.